

ΟΙ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΒΛΕΨΕΙΣ

Δὲν εἶχαμε μεγάλη βιάση καὶ διάθεση νὰ καταστρώσουμε «βλέψεις». Ἱεραμάδες πειότερο θὰ μᾶς υπαγόρευε ἢ κατάστασι, ἐσωτερικὴ κ' ἐξωτερικὴ. «Ὅταν κανεὶς βλέπῃ μέσα τὴν ἀνθρωποσφαγή, ποῦ μανίζει καὶ κυριαρχεῖ σ' ὅλο τὸν κόσμον, καὶ τὸ φτωχὸ μας κράτος μὲ τὸν κακόμοιρο λαὸ του ἀναγκασμένο ἀνήσυχον νὰ παρακολουθῇ τὸ μάνισμα, ἔταν στὸν ἴδιον καιρὸ τὸ μισὸ ἔθνος ζῆ μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα μέσα στὴ σφαῖρα ἐξουσίας τῶν δελοφόνων καὶ κλεφτῶν Ναζήμ, Ραχμῆ, Ἐμβέρ καὶ Ταλαάτ καὶ συντροφία καὶ εἶναι προβληματικὴ ἀκόμη καὶ ἡ τέτια του ζωῆ, γιατί οἱ σοδιές του ἀρπάχτηκαν καὶ τὰ μαγαζιά του γυμνώθηκαν καὶ ἡ ἐργασία ἡ ἀπαγορεύεται ἢ δὲν ὑπάρχει, καὶ στὴ Σμύρνη τώρα—τὴ Σμύρνη ἀναφέρνω, γιατί σκεδὸν μόνο ἀπὸ κεί μπορεῖ κανεὶς νὰ μάθῃ κάτι δεβασο—ἐκατοντάδες Ἑλληνίδες ἀπὸ καλὰς οἰκογένειες ἐγαίνουσι στοὺς δρόμους σκεπασμένες καὶ σταματοῦνε τὸ διαβάτη μὲ τὴν σπαραχτικὴ φωνὴ «Πεινοῦμε!» «Ἦωμί, γιὰ τὸ Θεὸ!» ἔταν ἐκεῖνοι ποῦφυγαν κ' ἦσαν ἐδῶ δὲν ξέρομε νὰ ποῦμε ἂν βρίσκονται καλύτερα, ἀφοῦ κέδῳ πεθαίνουσι ἀπ' τὴν πείναν καὶ τὴν κακομοιριά καὶ ὑπάρχουσι μεταξὺ τους ἀνθρωποὶ ποῦ κάνουνε τὴν τραγικὴν—πῶς νὰ τὴν ποῦμε;—δῆλωσι ἔτι θεωροῦν κυβέρνησίν τους σεβαστὴ τὴν κυβέρνησιν τοῦ Ταλαάτ, ἔταν γι' αὐτὴ τὴ θέσι τοῦ μισοῦ ἔθνους δὲν ξαλαφρώνεται κανεὶς τοῦλάχιστον μὲ τὴ σκέψιν ὅτι ἡ κεντρικὴ κυβέρνησί μας τον τελευταῖον χρόνον ἀκολούθησε τὸν καλύτερον δρόμον καὶ δὲν τὴν βραβαίνει καμμιά εὐθύνη γιὰ τίς καταστροφές, ἔταν κ' ἐδῶ ὁ πολὺς λαὸς ὑποφέρων καὶ τὸ ψῆμιν καὶ μὲν ἀσπρίζῃ ὅσο πάει κ' ἀνοσταίνῃ, ἄρα ἐξευγενίζεται, μὰ καὶ διφρηλατῆ εἰς τοὺς κίθερας» τοῦ Μιστριώτη καὶ τὰ ἐλλείμματα τοῦ προϋπολογισμοῦ πυργώνονται μὰ μὲ τίς στρατιωτικὰς ἀνάγκας, ἔταν καμμιά ἀπ' τίς πραγματικὰς ἀνάγκας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ δὲν ἀξιώνεται τὴν Κυβερνητικὴν προσοχὴν καὶ δὲ δριστικὰ χρήματα διαθέσιμα, ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἄλλῃ βρίσκονται πάντα στὸ δημόσιον ταμεῖον χρήματα γιὰ πέτυμα, γιὰ πολυτέλειες ἐγκληματικὰς στίς περιστάσεις ποῦ περνοῦμε, ἔταν καὶ ἔταν τί νὰ πρωτοπῆς καὶ τινάφης; πρέπει νὰναι κανεὶς προμηθευτῆς τοῦ στρατοῦ ἢ ἀλευροδομήχανος (χαρὰ στὴ βιομηχανία μὲ τὸνομα!) ἢ ἐφοπλιστῆς (τώρα ποῦ ὅλο κὶ ἀνεδαίτουσι οἱ ναῦλοι) ἢ Γιάνναρος μὲ μεγάλη πρωϊνή κ' ἐσπερινὴ κυκλοφορία κ' «εὐρεία περιφέρεια» ἢ νάχῃ αἰσιοδοξία πρωθυπουργικὴ καὶ σύγχρονα νεανικὴ σπονδυλικὴ στήλη», γιὰ νάχῃ το κουράγιον νὰ μιλάῃ γιὰ «βλέψεις» καὶ γιὰ ὄνειρα πανευρωπαϊκά. Μὰ σὰν τὸ φέρων ἢ ἀνάγκη, τί νὰ κάνουμε;

Κὶ δρίστε ἢ ἀνάγκη ἢ πειρὸ σωστὰ τὸ κέντημα, ποῦ σὲ κάνει νὰ πηδῆξῃς ὡς ἐκεῖ πάνω:

Στὴ χτεσινὴ «Ἐστία» δημοσιεύθηκε τὸ πόρισμα μᾶς συνουσίας ποῦ γινε στὴ Θεσσαλονικὴ μὲ Ρουσσὸ

διπλωμάτη. Κατὰ τὸ δημοσίωμα τοῦτο οἱ «βλέψεις» τῆς Ρουσσίας τώρα εἶναι οἱ ἀκόλουθες:

Δὲ θέλει νὰ παραμεγαλώσῃ ἡ Σερβία, γιὰ νὰ μὴ χειραφετηθῇ ἀπ' τὴν ἐπιρροήν της. Δέχεται γι' αὐτὸ τὸ λόγο νὰ τῆς δοθῇ μονάχα ἡ Βοσνία κ' ἡ Ἑρζεγοβίνα μ' ἓνα κομμάτι παραλιας. Θέλει ἔμωσι γι' ἀντίβαρον νὰ μεγαλώσῃ καὶ ἡ Βουργαρία καὶ γι' αὐτὸ θὰ ζητήσῃ ἀπ' τὴ Σερβία νὰ παραχωρήσῃ στὴ γειτόνισιά της τὴν ἀριστερὰ τοῦ Ἀξιοῦ χώρα. Τὴν Ἑλλάδα δὲν ἐπιθυμεῖ μὲ κανένα τρόπο, λέει, νὰ τὴν ἀδυνατίσῃ, ἀλλὰ ἴθι πρότεινε γιὰ χάριν τῆς Βουργαρίας νὰ γίνῃ ἀνταλλαγὴ τῆς ἀνατ. Μακεδονίας μὲ τὸ Μοναστήρι: καὶ μέρος τῆς Ἀρβανιτίας.

Τὴν τέλειαν διάλυσιν τῆς Αὐστρουγγαρίας δὲν τὴ θέλει.

Στὴν Ἰταλία, γιὰ ἀντάλλαγμα μετοχῆς στὸν πόλεμον, δίνει ἐλευθερίαν νὰ ἐνεργήσῃ ἔπως θέλῃ στὴν Ἀρβανιτία καὶ τῆς παραχωρεῖ τὰ Δωδεκάνησα καὶ τὰ νότια τῆς Μικρῆς Ἀσίας.

Ἡ ἴδια (ἢ Ρουσσία δηλ.) θὰ πάρῃ τὴν Τούρκικην Θρῆκην καὶ θὰ παραχωρήσῃ ἀπ' αὐτὴν τὴν Βουργαρίαν τὴ γραμμὴ Αἶνος—Μήδειας, ἐξὸν τὴν Ἀδριανόπολιν.

Ἐπίσης ἔχει «βλέψεις» στὰ ἔξω ριλαέτια τῆς Ἀρμενίας.

Ἐπίσης, γι' ἀντάλλαγμα τῆς ἐπιρροῆς ποῦ ἔχει τώρα στὴν Περσία καὶ ποῦ τὴν παραχωρεῖ στὴν Ἀγγλίαν, θὰ κρατήσῃ δόλιαν τὴν Μικρὴν Ἀσίαν ὡς τὴν Ἀλεξανδρέτταν, ἐξὸν ὅσο μέρος δοθῇ στὴν Ἰταλίαν. Ἀπ' τὴν Ἀλεξανδρέτταν καὶ κάτω ἔχει δικαιοῦματα ἢ Γαλλίαν.

Αὐτὰς κοντολογίης εἶναι οἱ Ρουσσικαὶ «βλέψεις». Τίς ὀνομάσαμε κέντημα. Κ' ἴσως νὰ εἶναι καὶ κυριολεχτικὰ κέντημα, δηλ. ἡ τέτια ἀναισθησίαν τους νάχῃ σκοπὸν νὰ μᾶς παρασύρῃ σὲ διαπραγματεύσεις γιὰ νὰ μπερδεύομε στὸν πόλεμον, ἀφοῦ σ' ἓνα σημείον μᾶς καλακεύουσι, σ' ἄλλο ζητοῦνε νὰ μᾶς συμφορέσῃ μὲ τὴ Βουργαρίαν καὶ σ' ἄλλο μᾶς τρομαζοῦσι εἰδοποιώντας μας ὅτι ἡ Θράκη μὲ τὴν Πόλιν κ' ἡ Μικρὴ Ἀσία θὰ γίνουσι Ρουσσικὰ καὶ τὰ Δωδεκάνησα Ἰταλικὰ, κ' ἐμεῖς θὰ μείνομε μόνο μὲ οἰκονομικὰ ὀφελήματα. Ὅπως κ' ἂν εἶναι ἔμωσι, ξέρομε ὅτι ἀλήθεια αὐτὰ ἴναι ἀπὸ αἰῶνες τὰ ὄνειρα τῆς Ρουσσικῆς διπλωματίας. Κεῖνον ποῦ μᾶς ἀνισχυεῖ εἶναι, κατὰ πόσον ἐγιναν δεχτὰ αὐτὰ τὰ ὄνειρα ἀπὸ τοὺς συμμάχους τῶν Ρουσσῶν. Δύσκολον νὰ τὸ πιστέψομε ὅτι τὸ δέχονται Γάλλοι κ' Ἑγγλέζοι νὰ πάρῃ ἢ Ρουσσία ὅλ' αὐτὰ ποῦ εἶπαμε. Γράφτηκε κάπου τίς προάλλες πῆς τοὺς φουέρισις ἢ Ρουσσία ὅτι, ἂ δὲ συμφωνήσουσι, θὰ κλείσῃ μονόπαντα εἰρήνη, μὲ τὴ Γερμανίαν. Μὰ τάχα δὲν μποροῦν πῶς βέβαιον ἐκεῖνοι νὰντιπροβέρισουν ὅτι θὰ φιλιωθοῦνε μὲ τοὺς Γερμανοὺς καὶ θὰ γυρίσουσι ἐναντίαν τῆς; Δὲν τὸ φοβᾶται τοῦτο ἢ Ρουσσία, ποῦ ὅσο κ' ἂν τὴ συμπαθῶμε ἔταν μᾶς ἀδικὴ σὲ τέτοιον βαθμὸν, μᾶς κάνει νὰ εὐχόμεσθε αὐτὴ τὴ συμφιλίωσιν Ἀγγλίας, Γερμανίας καὶ Γαλλίας γιὰ προφύλαξιν ἀπὸ τὸ Σλαδικὸν ὀδοστρωτήρα, ποῦ

ἐνοεῖ ὅ,τι βρῆ μὲρὸς του νὰ τὸ κἀνῆ ἴσωμα γὰ τ' ὀ-
μαλό του κύλισμα :

"Ὅ,τι καὶ ἂν συμβαίη, ἕνας Ρωμῶς, ὅποιος χαμηθὸ
κι ἂν προσκυνῆ, Βενιζέλο ἢ δὲν ξέρω ποιόν, κ' εἶτε
ἐθνικιστὴς εἶναι, εἶτε σοσιαλιστὴς, εἶτε φιλελεύθερος,
εἶτε παπαδολάτρης, εἶτε στὸν Ὀλυμπο καὶ στὴν Ἀ-
κρόπολι βόσκει ἢ φαντασία του, εἶτε στὸ Βόσπορο καὶ
στὸν Κεράτιο, ὅπως τώρα τελευταία ἢ φαντασία τῆς
Ἀδῆς, ποὺ κόλλησε Βυζαντινισμό, δὲν μπορεί νὰ μὴν
τίναχτῆ καρδιοδαγκημένος στὴν ἰδέα ὅτι θράκη. Πόλη
καὶ Ἀνατολή μπορεί νὰ γίνουσι Ρούσσικα καὶ ξεγνώ-
ντας ἅλες μας τίς μιζέριες νὰ μὴν ἀντρεψτεῖ καὶ λίγο
καὶ νὰ μὴν ἀρμενίσῃ σὲ θάλασσα πανελληνική. Φίλοι
οἱ Ρούσσοι κ' εὐεργέτες, μὰ ὄχι νὰ γίνουμε καὶ μεζές
γὰ τὸ ἀχόρταγο στομάχι τῆς φιληνάδας μας! Γιατὶ
αὐτοί, κὶ ὄχι ἡμεῖς, ὅπως εἶναι τὸ δίκιο : Γι' αὐτό, μὴ
λογαριάζοντας διόλου τὴ δύναμη ἢ τὴν ἀδυναμία μας,
ἐρχόμαστε νὰ ὀρθώσουμε ἀντίκρου στὶς Ρούσσικες «βλέ-
ψεις» τίς «βλέψεις» τίς Ἑλληνικές.

Καὶ γὰρ νὰρχίσουμε ἀπὸ τὰ βορεινὰ, ἡμεῖς κεὶ πά-
νου θέλουμε μιὰ Πολωνία λεύτερη καὶ στὴν Ἀουστρία
θέμε κάθε ἔθνος νὰποχτήσῃ αὐτοδιοίκηση καὶ βρισκού-
με δίκιο Οὐγγρία καὶ Νοτιοσλαβοὶ (Σέρβοι κλπ.) νὰ-
ποχτήσουσι ἐξοδο στὴν Ἀδριατική, ὀρίζοντας ὁμως μιὰ
γὰ πάντα σύνορα ἀπαραβίαστα, ὡς τὸν καιρὸ ποὺ θὰ
πέσουσι ὅλα τῶν κρατῶν τὰ σύνορα, ἐπίσης καὶ οἱ Γερ-
μανοὶ ἐμπορικὴ μόνον ἐξοδο στὸ Τριέστι.

Στὰ σύνορά μας, ἂν θὰ γίνῃ Ἀλβανία, δεχόμεστε
νὰ περιοριστοῦμε σ' ὅσα κατέχομε, ἀλλοιῶς, θέμε νὰ
γίνῃ σύνορό μας ὁ Γενόσσος. Τὸ Μοναστήρι καὶ ἡ Γευ-
γελή, ἂν γίνῃ δυνατό νὰ μὰς δοθοῦν, θὰ μὰς εἶναι πο-
λὸ καλόδεχτα, ἀλλὰ ἢ Δράμα κ' ἢ Καβάλλα δὲν μπο-
ροῦν νὰλλάξουν νοικοκύρη.

Ἡ Θράκη καὶ Βουργάρικη καὶ ἰούρκικη μαζί μὲ
τὴν Πόλη θέμε νὰ γίνῃ Ἑλληνική καὶ τίποτις ἄλλο.

Τὰ στενὰ ἄς εἶναι λεύτερα γὰ ὅλο τὸν κόσμον.

Ἀπ' τὴ Μικρὴ Ἀσία θέμε νὰ ἐπιδοῦν μὲ τὸ Ἑλ-
ληνικὸ κράτος τουλάχιστο τὸ μέρος ὅσο μένει δυτικὰ,
ἂν τραχηλῆ κάθετη γραμμὴ ἀπ' τὴν Ἡράκλεια ὡς
κάτου στὸ Καστελλόριζο μὲ τίς ἀπαραίτητες ἐποχές
κ' ἐξοχὲς γὰ τὴν κατάλληλη, μὲ σπονδυλικὴ στήλη,
συνοριακὴ γραμμὴ.

Πρὸ πέρας, γύρω στὴν Τραπεζοῦντα καὶ σ' ἄρκετὴ
ἐκτατῆ τῆς Μυροθαλασσίτικης παραλίας θέμε νὰ γί-
νῃ μιὰ αὐτόνομη Ἑλληνικὴ πολιτεία, ἄς εἶναι κάτω
ἀπὸ τὴ Ρούσσιαν προστασία.

Ἐπίσης θέμε μίαν ἐλεύθερη Ἀρμενία κ' ἕνα αὐτό-
νομο Κορδιστῶν καὶ μίαν αὐτόνομη Συρία κ' Ἀρα-
βία. Αὐτὰ, ὅπως καὶ ἡ Περσία, ἄς μοιραστοῦν τῇ
Ρούσσιαν καὶ τὴν Ἑγγλέσικη ἐπιρροῇ. Ἡ Παλαιστι-
νὴ ἄς γίνῃ διεθνή πολιτεία.

Τὸ ὀπλοῦπο τῆς Μικρῆς Ἀσίας θέμε νὰ γίνῃ Σουλ-
τανάτο κάτω ἀπ' τὴ Γαλλία, ποὺ μπορεί τότες νὰφί-
σῃ τὴ Συρία γὰ τοὺς ἄλλους κ' ἴσως νὰ δώσῃ καὶ τὴν

Τόνδα στοὺς Ἴταλοὺς. Καὶ σ' αὐτὸ τὸ Σουλτανάτο
αὐτόνομο μ' ἐγγύηση Ἑλληνικῆς κοινότητος.

Οἱ Ἴταλοι θὰ μὰς ἀδειάσουν τὰ Δωδεκάνησα καὶ ἡ
Ἀγγλία θὰ μὰς ἀρήσῃ τὴν Κύπρο.

Αὐτὲς εἶναι οἱ βλέψεις μας. Ἄν εἶν' ἀλήθεια ὅτι οἱ
τρεῖς Δυνάμεις πολεμοῦν γὰ τὴν ἀπολύτρωσιν ἀπ' τὴ
στρατοκρατία καὶ γὰ τὴν ἐλευθερία τῶν λαῶν, δὲν
μπορεῖ κὶ αὐτὲς νὰ μὴ τίς βροῦνε σωτῆς, εὐλογες, δι-
κιες. Κανένας λόγος δὲ συντρέχει νὰ πάρουσι τὰ μέρη
μας οἱ Ρούσσοι, κὶ ὄχι ἡμεῖς. Ἄν πολεμοῦν καὶ θυσιά-
ζουσι καὶ θένε ἀντάλλαγμα γὰ τίς θυσίας τοὺς, δεχοῦ-
μαστε καὶ μὲ τὸ μέτρο αὐτὸ νὰ πάρῃ ὁ καθένας ὅ,τι
τοῦ ἀνήκει. Τίς πολλὰς θυσίας τίς ἔκανε ἡ Ρουσία γὰ
τὴ Βουργαρία. Ἄς τὴν ἐπροσαρτήσῃ, ἀφοῦ τῆς δεί-
χτηκε καὶ τόσο ἀχάριστῃ. Ἐπειτα θάχῃ στὴ βορεινὴ
Περσία, γύρω στὸν Καύκασο καὶ σ' ὅλη τὴ Μικρὴ θά-
λασσα, στὴν Ἀρμενία καὶ στὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς
Μεσοποταμίας ἀποκλειστικὴ ἐπιρροή καὶ πολὺ μεγάλα
οικονομικὰ ὠφελήματα. Καὶ τὰ στενὰ λεύτερα. Τὶ ἄλ-
λο θέλει ἀπὸ δῶθε; Ἄς μετρηθοῦν καὶ οἱ Ἑλληνικῆς
θυσίας, τὰ αἵματα καὶ τὸ μαρτύριο ἀλάκερου ἔθνους
σὲ διάστημα πέντε αἰῶνων κὶ ἄς μποῦν στὴ ζυγαριὰ
καὶ τὰ δικαιώματα 9—10 ἑκατομμυρίων Ἑλλήνων,
ποὺ ἔχουν τώρα ἕνα κράτος ἴσο στὴν ἐκτατῆ μὲ ὅσο
ἔχουν τὰ 3 1)2—4 ἑκατομμύρια Βουργάρων. Κὶ ἄς γί-
νῃ δικαιοσύνη!

5. 1. 1915

ΛΥΔΟΣ ΠΟΛΑΒΡΟΣ

ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ

Οἱ κίνοι ἐπιγεγραμμένοι, μὴ ἐπιδοκιμά-
ζοντες τὴν ἐπιχειρήσασιν δημοσίευσιν ὀρισμέ-
νων προσωπικῆς φύσεως καταχωρίσεων ἐν τῇ
«Νέῃ Ἑλλάδι» καὶ μὴ ἐπιθυμοῦντες νὰ με-
τάσχωμεν τῆς ἐκ τούτου ἠθικῆς καὶ ποινικῆς
εὐθύνης, ἀπεχωρίσαμεν ἀπὸ σήμερον ἐκ τῆς
Συντάξεως τῆς «Νέας Ἑλλάδος».

Ἀθῆναι, 4 Ἰανουαρίου 1914.

Γ. Α. Βεντήρης, Λευθύντης τῆς Συντάξεως
τῆς «Νέας Ἑλλάδος». Ἀριστοῦς Καμιτάνης,
Νικόλαος Κρανιωτάκης, Γ. Διάκος, Σ. Μπαύ-
νιας, Σ. Ἀλεξανδρόπουλος, Γ. Μούταλης, Χ.
Νικολόπουλος.

"Ἐστὶ τὸ χαρακτηριστικὸν ἡμεῖς. Κίνημα. Καὶ
μ' ὅλη τὴν καρδίαν τὸ χειροκροτήσαμε. Ὅχι
ἐργάτες, ὅσοι ἀποτελοῦσαν τὴ σύνταξιν μι-
νῆς ἐφημερίδας, ἀπεργήσανε γὰ λόγους καθαρ-
ῶ ἠθικῶν. Δεῖξαν δηλ. πὼς δὲν εἶναι λινο-
τυπικῆς μηχανῆς κὶ αὐτοί, ὄργανα ἄψυχα ποὺ
νὰ ὑπακούνε δουρικὰ στὴν κινητήριαν δύναμιν,
μὰ πὼς εἶναι ἄνθρωποι μὲ ψυχὴν, μὲ ἐγὼ, μὲ
γνώμην. Κάτι κὶ αὐτό, καὶ πολὺ σημαντικὸν μά-
λιστα, γὰ τὸν Ἀθηναϊκὸν τύπον, ποὺ ἴσαμε
τώρα, τὸ μολογοῦμε, δὲν τοῦχαμε καὶ τὴν ὑ-
πόληψιν, ἀφοῦ τὸν βλέπαμε νὰποτελεῖται ἀπὸ
σκλάβους ποὺ δουλεύσανε ἀγόγγυστα κάτω